

«Άνθρωπον ζητώ»

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

«Έλεγαν για τον αββά Σισώη ότι, ενώ εκείνος εκαθόταν, εφώναξε με μεγάλη φωνή:

- Ω ταλαιπωρία!

Του λέγει ο μαθητής του:

- Τι έχεις πάτερ;

Του λέγει ο γέρων:

- Ένα άνθρωπο ζητώ να συνομιλήσω και δεν ευρίσκω»[\[1\]](#).

Το πιο πάνω περιστατικό, που συνέβηκε αιώνες πριν από μας, φαίνεται πως είναι διαχρονικό και αγγίζει κάθε άνθρωπο, ανεξάρτητα από την κοινωνική, μορφωτική, ή ακόμα και την πνευματική του κατάσταση. Ο άνθρωπος ζητά άνθρωπο που να μπορεί να εκφραστεί, να πει τους προβληματισμούς και τις ανησυχίες του, να μοιραστεί τα βαθύτερα του εαυτού του. Ένα άνθρωπο που να αισθάνεται ότι θα

τον κατανοήσει, ότι θα αντιληφθεί τι λέει, ότι είναι του ιδίου πνεύματος.

Η εύρεση ενός τέτοιου ανθρώπου είναι δώρο Θεού, μεγάλο και σημαντικό. Γι' αυτό και υπάρχει χαρά, ζωντάνια, έμπνευση για κάθε τι στη ζωή. Η διατήρησή του χρειάζεται αγώνα που συνίσταται στο σεβασμό του προσώπου, στη διάκριση της συμπεριφοράς και στην αποφυγή των υπερβολών.

Είναι αυτονόητο, αλλά μας διαφεύγει, ότι ο άλλος άνθρωπος έχει τα όριά του, τις αντοχές του, τα θέλω του, που τον κάνουν να συμπεριφέρεται διαφορετικά απ' ό,τι περιμένουμε, γι' αυτό και απογοητευόμαστε. Να γιατί χρειάζεται σύνεση, υπομονή και κατανόηση.

Η αναζήτηση ανθρώπου με τον οποίο μπορούμε να συναντηθούμε ουσιαστικά, αν και είναι δύσκολη, είναι αναγκαία για την πνευματική και ψυχολογική μας ισορροπία. Η δυσκολία βρίσκεται, βασικά, στον εαυτό μας, που έχει κάποιες απαιτήσεις, που ζητά τελειότητα, που φοβάται την απογοήτευση. Ο αυθορμητισμός αλλά και η σύνεση μπορούν να μας αποκαλύψουν ανέλπιστα αυτό που ψάχνουμε. Αν και το ένα, ο αυθορμητισμός, είναι γνώρισμα της νεότητας και το άλλο, η σύνεση, γνώρισμα της ωριμότητας, ο συγκερασμός είναι γνώρισμα της σοφίας.

Ξέρουμε ότι ο Χριστός είχε το φίλο του, το ιδιαίτερο εκείνο πρόσωπο που μοιραζόταν τα βαθύτερα βιώματά του ως άνθρωπος. Το ίδιο και οι άγιοι, όπως,

βέβαια, και όλοι οι άνθρωποι. Είναι μια ανθρώπινη ανάγκη.

Αυτή η ανθρώπινη ανάγκη φαίνεται πως στις μέρες μας δεν ικανοποιείται όσο χρειάζεται, ώστε να υπάρχει η φυσιολογική ζωή. Γι' αυτό παρατηρούνται ακαταστασίες, προβλήματα, αφύσικη συμπεριφορά, πόνος ψυχής, μοναξιά με τα επακόλουθά της. Οι όποιοι τρόποι, που μπορούν να προβληθούν από τους ειδικούς, βοηθούν σε κάποιο βαθμό. Η ουσία βρίσκεται στην έξοδο από τον εαυτό μας, στην υπέρβαση του εγωκεντρισμού μας, ώστε ν' ανοιχτούμε στον άλλο, που, όπως εμάς, "ζητά άνθρωπο". Μακάρι να μπορούσαμε να γίνουμε έστω και σε ένα το πρόσωπο που θα τον αναπαύσουμε και θα τον χαροποιήσουμε. Τότε θα καταλαβαίνουμε πως, τελικά, εμείς αναπαυτήκαμε και γεμίσαμε χαρά, γιατί κι εμείς, φαίνεται, "βρήκαμε άνθρωπο".

[1]Αποφθέγματα Γερόντων, εκδ. Γρηγορίου Παλαμά, Θεσσαλονίκη 1978, σ. 687

www.isagiastriados.com